

Molnár Illés

Történet nélküli történet

Bálint Endre képei alá

A vihar utolért, megölelt. Megdermedt lépteid alatt.
Márványtengeren jársz, lépések közé ültetsz szavakat.
Hangod magas, a visszhang gyűrűje nem süllyed el.
Valahonnan kőmadarak hullanak papír gyökerekre.
A vihar szemébe néznél, de tekinteted gubancos fonál:
a karcos hold és az eltévedt csillagok közé gabalyodva várja,
hogy egy pengékben végződő testrészt megszabadítsa.
A madár röptére fordítanád fejed, de a hegyek zuhanása,
a kövek ívelése suta és üres. Sosem éri el a fészkek nyugvópontját.
A partra igyekszel, de a forrás agancsos fejeket szegez az égre,
a torkolat fullánkos potrohát puha szoknya takarja.
Csak a márvány mozdulatlan hűvöse oltja a szomjad.
Majd ha leszáll a színek és a hőérzékelők vakfolt-éjszakája,
a szürke füst alól feltörhet a láva, és a benned lappangó
ősi hőmérőből új, cseppfolyós madarak röppenhetnek föl,
hogy a hulló csillagokat felcsipegessék, és a meder alatti
tinta sötétje újraszínezza az itatós lombkoronákat.

Fuga

Mesélnék neked, de olyan üres lett
reggelre a szoba, hogy a terpesztő
csendben hiába szellőztettem éjjel,
egy hang sem jön be az ablakon.
Az ajtó is felköhögte a zárból azt
a kulcscsomót, amit már régen kerestem.

Sétálni indultam: mikor megláttak,
gyanakodva néztek össze a fák:
mennyi ráncot növesztettem a talpam alá,
a gyökerek közé. Összegyűrt ez a kemény,
körkörös út, és a szerteágazva növő
szoros, fakó hajszerűlények.

Ami bennem lassan mozdul,
nem fér ki a számon, körmeim alá
rejtve hordom ki az erdőbe,
dugdოსom kaparva és suttogva
a kéreg alá, hogy a nedvességgel
a rostokban szálljon a fény felé.

A sebesség csíkozza a tájat,
és piramissá tesz minden utcát,
teret, síkot. Bármerre is indulsz,
út csak a csúcs felé vezet,
belátás pedig csak a háromszög
súlypontjából nyílik akárhová.

Úgy futok, mint egy dagadó ér,
mégsem érhetek oda, ahová egy futó.
Mesélnék neked, de ebben
a nap, hold, csillagok nélküli fényben
nincsenek árnyékok. Kontrasztok nélkül
beszélni pedig- tudjuk - képtelenség.

Noé

Érzékeny lettél a fényre,
nagyítóval égeted magad,
mégis egyre kisebb maradsz.

Szikipésre szárad a bőröd, lassan porladsz,
de soha nem kapsz lángra, hiába dobálták
rád a sok drága, vízjeles papírlapot.

Fölötted nagy levegőt vesz az ég,
duzzadt a hasa, özönvízzel viselő, és várja,
hogyan lesz-e, aki alááll.

A buszmegállóban elégni tilos.
Engeded, hogy amit belőled az izzás meghagyott,
lomhán hordja szét a város maradéka.

Az üres utcán kirobbanni készülő tűzcsapok,
bőrödön világító vízjel. Ne légy naiv:
errefelé sohasem lesz igazán sötét,

de mielőtt az első csepp útnak indul,
egy gyors mozdulattal az Úr megsimítja
a szélcsend hidegben didergő bőrét.